

Björn 1½ år gammal.

Björn var ett och ett halvt år gammal. Han kämpade och mötte livet med ett visst allvar. Att vara instängd i en lekhage var inte hans favoritsysselsättning. Det fanns två bokhyllor i vardagsrummet. De var hans givna favoriter. När han lyckats röja ut alla böcker i den ena bokhyllan och hans föräldrar var sysselsatta med att ställa dem tillbaka i god ordning, så kröp han till den andra bokhyllan och kastade glatt ut böcker över vardagsrumsgolvet. Han förstod inte varför han nu skulle sitta inspärrad i den tråkiga lekhagen. Usch vad livet är knepigt!

Björns mormor tyckte det var ett stort ansvar att uppfostra små barn. Hon var verkligen tveksam över om jag och Margareta skulle klara att leva upp till våra föräldraroller. Själv bodde hon ju på Frösön. Det var långt till Stockholm, så mormor kunde ju bara komma till Stockholm och träffa lilla Björn och hans föräldrar några gången om året. Björns föräldrar hade ju dessutom ingen erfarenhet om hur man skulle sköta små barn. Mormor suckade och anropade försynen. Måtte allt gå bra!

Margareta tog mammarollen med ro. Det verkade ju ganska enkelt. Hon tyckte det var skönt att vara hemmamamma. Det var ju mycket enklare än jobbet på apoteket inne i stan. Det hade varit slitsamt med den ständiga strömmen Av kunder. Dessutom blev hon retad på grund av sin lantliga dialekt. Kollegorna var ju idel stockholmskor. Lite bättre blev det när hon lärt sig var alla varorna var placerade och hur den stora kassaapparaten fungerade, men jämtlandsdialekten hade hon kvar och det var illa nog när alla retade henne.

Det var verkligen mycket bättre att vara hemma och ta hand om lilla Björn.

Det var tråkigt att burken blev tom, när vi ätit upp alla kakorna. Varför måste kakorna ta slut? Inte heller fick jag ha den fina plåtburken som trumma och dunka på den med min stora sked. Att ha den som hatt var i alla fall tillåtet. Burken var lite för liten för att sitta bra på huvudet och kom lätt på sned. Mamma Margareta blev i alla fall lite upprörd när hon märkte att Björn fått kaksmulor både i håret och på kläderna. Roligt var det i alla fall!

Björn hittade en nätkasse och drog den ivrigt över huvudet. Men när han satt mitt inne i nätet blev han bekymrad. Han fick tårar i ögonen och läpparna darrade. Sen såg han anklagande på sina föräldrar. Varför hjälper ni inte mej?

Innan vi hann ingripa blev Björn glad igen och verkade tycka att det var festligt att sitta mitt i nätkassen. Så nu ville han ha nätkassen kvar över huvudet. Det blev så roligt att han ganska länge lekte med nätkassen runt om sig.

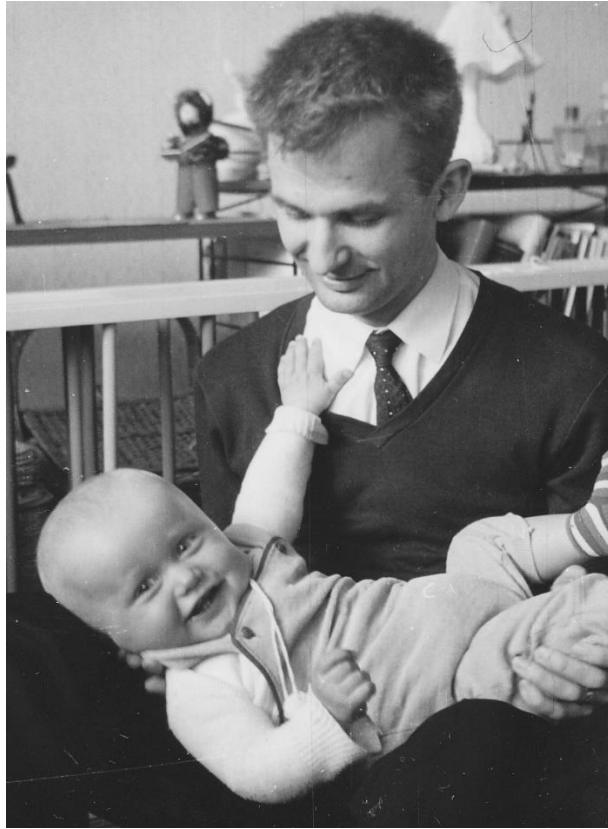
Björn såg riktigt glad ut, när han skrattade och utropade: "Nej, nej, nej, sluta, jag klarar inte mera!" Och trots sina protester satt han villigt kvar i pappas knä.

”Pappa, pappa, släpp mej!”

Björn tyckte om att vara hos sin pappa. Men måste man sitta fast?

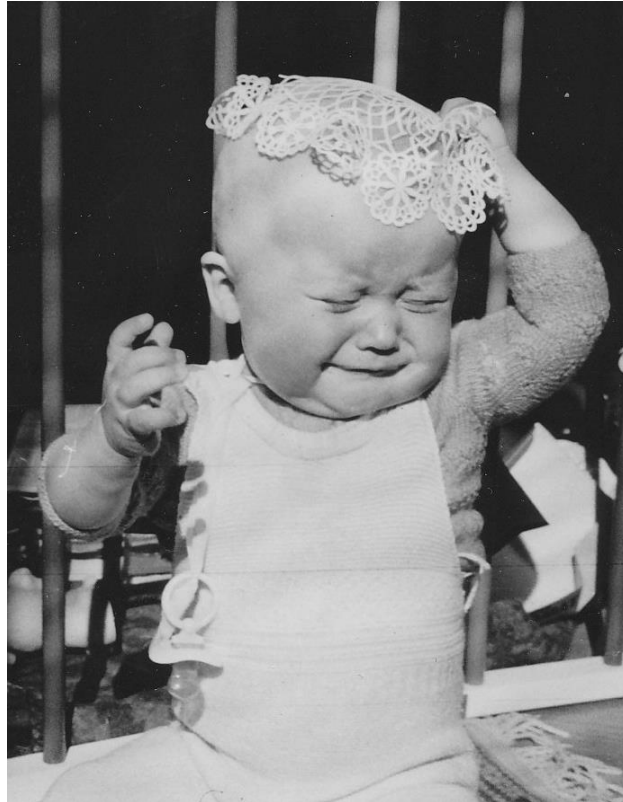
Björn tyckte det här var bäst. När man ligger i pappas knä, då känns det allra mysigast.

I grannhuset bodde det en lite flicka som hette Angela. Familjen kom från Finland så flickan pratade finska och kunde bara lite svenska. Och Björn kunde förstås ingen finska. Men barn kan ju leka med varandra även om de inte har samma språk.

Angela ville ofta krama och pussa Björn. Det kunde man ju göra utan något gemensamt språk. Trots att Björn var lite tveksam, så blev det ofta ett pusskalas.

Varför måste jag behöva prova konstiga huvudbonader? Jag har ju sagt att jag inte vill ha nån hatt, mössa eller något alls på mitt huvud!

Björn tyckte att han härjat runt hela dagen och blivit ganska så trött. Då borde man väl kunna ta det lugnt en stund. Så om inget riktigt jätteroligt finns att göra, så vill jag nog dra mig tillbaka och vila.

Ja, ja det är min ryggtafva ni ser. Jag sa ju att det är slut för idag, jag har inte lust med något mera. Så, hej då! Nu är dagen slut.